

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 35

Ocak 2022

ISSN: 2687-2307

Fotoğraf/ Mehmet OSMANOĞLU

Mehmet OSMANOĞLU ★ Mustafa BİLGÜCÜ ★ Akif DUT ★ Gülçin Yağmur AKBULUT ★ Mehmet Yaşar GENÇ
Hasan SONGÜR ★ Haşim KALENDER ★ İlker GÜLBAHAR ★ Hüseyin Burak US ★ Rıdvan YILDIZ
Yavuz DİNÇ ★ Bengül ALKAN ★ Filiz Kalkışım ÇOLAK ★ İsmail OKUTAN ★ Zekeriya ÇAKABEY
Yaren KAYIP ★ Aras ALTUNBEY ★ Xuraman HÜSEYN ★ Heybet AKDOĞAN ★ Selim ERDOĞAN

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Mehmet OSMANOĞLU

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafı: Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 3 Sayı: 35 (Ocak 2022)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

OTUZ BEŞİNCİ YARPUZ

“Türkçe yeterince zengin bir dil değil, bu yüzden Arapça ve Farsça sözcüklerin kapısını çalıyoruz. Avrupa dillerinden sözcük tırtıklıyoruz. Türkçe, düşündüğümüzü anlatmakta yetersiz kalıyor.” diyen ve özde milli olmaktan bahseden şairler hele şu mikrofonu bir de bize verin bakalım. Siz ve sizden öncekiler kendi üzerlerine düşeni yaptınız mı? Bir dize için günlerce, aylarca düşündünüz mü? Dili işlediniz mi? Düşündüğünüzü Türkçe anlatmak için yeterince çaba gösterdiniz mi? Çünkü dil böyle gelişir. Somut bir örnek verin, ne yaptınız? Bize bunu söyleyin. Bir dil, şairlerin ve yazarların ürettikleri eserlerle gelişir. Türkçe yetersiz kalıyor, diyerek hemen başka dillerin sözcüklerine yapışmak da nedir? Sözümlü, Türkçe karşılığı olmayan ve dilimize yerleşmiş sözcükler için değil elbet.

Mehmet Kaplan, “Dil düşüncenin kabıdır.” diyor. Düşündüğünüzü kendi sözcüklerimizle anlatmaya gayret etmezseniz siz dilimizin gelişmesini istemiyorsunuz, demektir. Selçuklular ve Gazneliler edebiyat dilini Farsça değil de Türkçe yapsaydı, altı yüzyıl kültüre ve medeniyete yön veren Osmanlı dönemi divan şairleri Türkçe sevdalısı olsalardı günümüzdeki Türkçenin kısırlığından bahsedebilir miydiniz? Şimdi siz Türkçe düşünüp Türkçe yazmazsanız birkaç nesil sonrası da sizleri suçlamayacak mı?

“İlk Türk sözlüğü ve Dede Korkut Hikâyeleri neden çok önemlidir?” sorusuna yalnızca kültürel diyemezsiniz.

“Kendini Biriktiren Bireyin Şiiri” sloganıyla yazılmış Yeni-bütüncü Şiir Manifestosu’nu, kültürel açıdan değil; Türkçenin yalnızca düşünülmesi anlatabilmesi açısından değerlendirmenizi salık veriyoruz. Şair ve yazarlarımızda Doğu ve Batı dillerine öykünme olmasaydı bu manifestodaki dilin anlatım gücü 1980 sonrasında değil, belki yüzyıllar öncesinde gerçekleşecekti.

Şimdi bu metni okuyan eski sözcük hayranı şair ve yazarlar, yazıdaki Arapça ve Farsça sözcükleri tek tek sayacaklar biliyoruz. Zahmet etmeyin, bol miktarda eski sözcük var. Bize inandırmayıp sayanlar, sayımı bitirdikten sonra ilk paragrafın son cümlesini tekrar okusunlar. Bize yeter.

* * *

Yarpuz’un 35.sayısında Mehmet Osmanoğlu, Akif Dut, Mehmet Yaşar Genç, Haşim Kalender, Hüseyin Burak Us, Rıdvan Yıldız, Yavuz Dinç, Filiz Kalkışım Çolak, İsmail Okutan, Zeke-riya Çakabey, Yaren Kayıp, Aras Altunbey, Xuraman Hüseyin, Heybet Akdoğan ve Selim Erdoğan’ın şiirlerine; Mustafa Bilgücü, Gülçin Yağmur Akbulut, İlker Gülbahar ve Bengül Alkan’ın hikâyelerine, Hasan Songür’ün denemesine yer verdik.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Mehmet OSMANOĞLU

AL BENİZLİ DÜŞ

serpil ki burçlarından bulutlarla teninde
hırçın okyanusların bağrında patla birden
bu sahipsiz ağıdın eskiyen mateminde
bir zırh devşir kendine gök buğusu tekbirden

sonsuz uyanmışlığa ayarla saatini
dimdik doğrul şafağa kilitlenmiş ve zinde
bir olana biriktir bütün itaatini
aşkla, sabırla yürü bu ışığın izinde

mevsimler solmayacak bir bahar fısıldasın
mülevven bahçelerden ellerini çeksin kış
farket ki ne müstesna, ne münbit fasıldasın
her boşluğa örülsün hilal desenli nakış

duraklama bir anlık, çatlat muhayyileni
özlediğin fecirler ufukta göz kırpmıyor
sal ye'sini sürgüne, sürgüle gâileni
dinle damarlarını nabzın nasıl çarpıyor

çağlardan devşirdiğin onurlu bir mirasla
şaha kaldır nicedir uyuyan atlarını
sırtını bir dağ gibi o tarihine yasla
kızıl elma'ya değdir kutlu kanatlarını

bak işte ses veriyor maveradan bir akis
muştulu nefesiyle can sunuyor rûzigâr
kaplasın dört yanından ruhunu bir özge his
düşsün mavi göğüne sönmeyecek yıldızlar

bilenmiş soluğuyla geceyi gölgeliyor
kehkeşanlara kaçmış o eski güneşlerin
bin küsur yıllık yoldan bir bir geri geliyor
tuğların, ihtişamın, al benizli düşlerin.

Mustafa BİLGÜCÜ

BÜYÜK BEYAZ

Tamam, önce şuradan başlayayım. Evet ya, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sağıma ve soluma baktığımda, üstten ve alttan beni kuşatan, adlandırılmış, her yönden üzerime üzerime gelen bu beyaz, büyük ve sonsuz boşluğun ne anlama geldiğini soruyordum kendime. Üzerimdeki beyaz tulum, beyaz ayakkabı çifti, beyaz bilekliğim, beyaz tişörtüm ve beyaz gözlüğüm, genel renk tonu içinde beni gizlemek için bedenime sarılmış gibi gözükme de bazı anlar kendimi bu hiçlik alanında fark edebileyim diye böyle büründürüldüğümü düşünüyordum.

Yere çömeldiğimde ve sesler duymak için kulaklarımdaki tıkanıklığı gidermek için serçe parmağımla titreşen zara kadar ulaşmaya çalıştıgımdaysa sanki; işte şimdi harekete geçti bizimki, dercesine, bir sesin gürültü yapan diğer şeylere emir vererek suskunluk nöbeti zamanının geldiğine işaret etmesine tanık oluyordum. Elimi uzatıyordum olduğum yerde, ayağa kalkmadan, sanki görüş mesafesi yarım metre olan bir sürücünün burnunun ucunu görememesi gibi, korkarak kolumu topluyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Ben buraya aittim. Kendimi bildim bileli buradaydım. Doğdum, emekledim, doğrudum, evrildim ve sivrildim. O zamandan bu zamana kadar geçen sürede birileriyle temas halinde olmayı istedim, ağzıma yemek tutulması, altımın bezlenmesi, kucakta taşınmam, oyun ablalarına ihtiyaç duymam, korunmam ve uyutulmam gerekiyordu. Bebektim ben. Evet, tam bir bebek. Beyazlar içinde kefenlenmiş, minik bir bebe mezarına taşınan bir bebek.

Kapadım gözlerimi. Beyazı dinledim. Beyaza uzandım. Kilometrelerce düzlüğü yürüyerek geçtim, virajsız, köşesiz, kenarsız bir düzlüğün sonuna gelebilmek için beyaz gecesi beyaz sabahına karıştığında gözlerimi kısıp kapatan bu sonsuz döngünün içinde yürüyüp durdum. Sonu yoktu. Geçmişimle ilgili hatırlayabildiğim tek şey, beyaz kadınların yüzlerini gizleyerek annelik rolleriyle bana yanaşmaları ve doğal ihtiyaçlarını gidermeleriydi. Sonra kimsem olmadı. Sanki bu beyazlar coğrafyasında bir bebeğin başına gelebilecek tehlikeli hiçbir unsur yok gibiydi. O beyaz ve yüzlerini saklayan anne kadınlar; göğüslerini sakınmadıkları, sıcaklıklarını paylaştıkları, kucaklarında taşıdıkları benim gibi bir bebeğin bu coğrafyada asla tehlike altında kalmayacağına inanıyorlardı. Başıma kötü bir şey gelmeyecekti, araba çarpmayacaktı bana, bir kazada uzuvlarımdan birinden ya da canımdan

olmayacaktım. Kimse sataşıp kavga etmeyecekti benimle. Gelecek kaygım olmayacaktı. Sıradan ve kadim insan inançları, esir aldıkları ruhumu diğerlerine satabilmek için beni onlara köle olarak pazarlamayacaklardı.

Yürümeye devam ettim. Boşluk, ben yürüdükçe önümde büyüyordu, attığım adımlara eşlik eden bir yoldaş gibi, desteğimden güç alıyordu. Sonunda gına geldi, canıma tak dedi, yoldan çıkmak istedim. Ama ne tarafa gidecektim? Yemeğin ve sofranın önüme serilmeyeceği, ne tarafa dümen kıracağımı tahmin edenlerin ayak izlerimi takip edemeyecekleri, yol olarak tanımlanmayan bir yere doğru yürümek istiyordum. Bu, ya aşağı ya da yukarı demekti.

Durdum. Yere çömeldim ve avuçlarımla işlenmiş pürüzsüz mermerden de parlak ve düzgün zemine dokundum, sonra yine ayağa kalktım. Yukarı baktım. Zıplayabildiğim kadar yukarı zıpladım. Ben buraya sonradan getirilmiş olsaydım hayatının baharında gözlerini kaybeden ve kör olan biri gibi hissedirdim kendimi. Geçmişime ekilmiş tohumların yeşermesini sağlayabilmek için çıkış yolu ararken içimdeki değerlerden de olmam için bir güç beni doğduğum gün bu hücreye tıkmıştı anlaşılan. Zorlamamamın nedeni buydu. Kullandığım mecazların ve deyimlerin bana ait olmadıklarından eminmiş gibi gözükssem de bir şekilde dilimin onlarla oynaşması ve her şekilde kendimi adanmak istediğim o şeylere karşı borçlu kılmak için çabalayıp duruyordum.

Geride, arkada, beyazın büyük yüksekliği ve uzak derinliği ötesindeyse her şey, bu beni niçin ilgilendiriyordu? Kendimi burada bilmişim. Hareket etmemi isteyen, acıktığımda yememi sağlayan, büyümeme izin veren dadılar haricinde kimseyle tanış olmamıştım. Günlerden bir gün, belki onlardan birini yakalayabilirim, diye düşündüm. Ve bağırdım:

“Sizlerden birini yakalayacağım! Ben buraya nasıl geldim? Nereden düştüm buraya? Bilmek istiyorum. Bilmeyi isteyebileceğim şeyleri öğrenmek için, canınızı yakmadan tuzağa düşüreceğim sizi. Ben, kimim peki?” Sonra bir ses bana şunu diyecek:

“Sen, beyazın tuzağına düşen son mahkumsun. Sonun başında, yolun ortasında, için dışındasın. Yaşıyorsun, ama izin verdiğimiz ölçüde, istediğimiz kadar, dilediğimiz şekilde, belirlediğimiz oranda. Bize şart koşamazsın, istekte bulunamazsın, bizden dileyemezsin. Sen, alınlarına alçaklık damgası vurulanlar gibi şehirle-

re inmek isteyenlerdensin. Çevrene bakınmana ne gerek var? Arayıp sormak da niye? İşte uzun ve yüksek beyaz duvarlar yok orada, sınırlar ve burçlar da çevrelemiyor etrafını. Aradığın nedir? Bir kapı mı? Bir kapının olduğunu düşünüyorsan seni birilerinin bu yere tıktığını yani dışarıyla bağ kurmak, farklı tercihlerin insanı olmak gibi isteklerin içinde şekillendiğini düşünebiliriz. Sen bizim son araştırma denegimizsin. Burada doğdun, burada büyüdün, burada on sekiz yaşına bastın. Burada sorguladın. Ne biliyorsun burayla ilgili? Bilmekle olan bağın kalınlığı, yakın çevrendeki fiziki kuralları sorgulayan duyularının seni yönlendirmesiyle doğru orantılı olarak kalınlaşacak. Mesela daha geçen gün düştün, olmayan bir merdivene tırmanmak, yukarı uzanmak, üst beyaz sınır duvarına erişmek isterken. Dizin kanadı, derin soyuldu, canın acıdı ve bacağının üzerinde birkaç adım sektin. Düşmemeyi öğrendin, seni yere çeken kuvvetin üzerine bastırıldığında belini bükme zorunda kalışını tecrübe ettin. Sonra ne oldu? Bedenini tanıdın. Koştun. Baktın. Duymaya çalıştın. Ne için? Bunu sordun. Bu yetiler sana büyük beyazdaki birkaç aydınlık ve benzer gün içinde sıkıntını yene-memek için mi verilmişti?”

O haklıydı. Demek ki dışarı vardı. Orada olanları hayal ettim. Ama aklıma bir şey gelmiyordu. Doğuştan kör bir adam gibi, kimsenin zihnimde canlandırmamda yardımcı olmasına gerek yok, diyebileceğim, sonradan gözlerinden olmak gibi bir durumla karşı karşıya değildim. Bir şekilde yemekleri taşıyan, temizlik yapan, bu büyüklüğü aydınlatıp havalandıran o görevli memur çalışanlardan birini kafesleyip dilini çözmeliydim.

Yürümeye devam ettim. Sonra bir ses duydum:

“Hareket ettiğini sanan serseri,” diyordu ses.

“Kimsin?” diye sordum.

“Ben kim miyim? Balık avlayan tanrı baba. Çarmıhtaki ölü marangoz. Kitaplardaki anlamlı yazılar. Dua edilen, unutulmuş, kınanan, umut kesilen... Dışarıda olan benim işte, büyük usta. Anlatacağım öyküyü iyi dinle, sonra karar ver buradan çıkmak isteyip istemeyeceğine. Günlerden bir gün, adamın biri uykuya dalar; uyandığında, karanlık gece saatlerinin bedeninden otuz kiloyu çaldıklarına tanık olur. Büyük boy aynasındaki çatlak yansıması, onun eski ihtişamından eser kalmadığını haykırır ve birden çatlayıp kırılıverir. Adam güçten düşmüştür. Tıpkı gençliğinde mangalda kül bırakmayan, sırtında ok ve yayı, altında atı, arkasında kalabalığı olan bir cihangir gibidir eskiden. Yiyecek arar. Balık tutmak için büyük karaların sırtında toplanmış su kabarcıklarını delmek ister. Anlatılanlara göre büyük okyanuslar, durmadan dövülen karaların sırtlarındaki su toplamış yaralardan ibarettir. Karalar savaşlara gebedir, insanların yurdudur. Çalışkan bir işçinin avucundaki nasırlar, oyun çağındaki çocuğun dizindeki yaralar, atından inmeden düşmanını tepeleyebileceğine inanan bir sipahinin omzundan sarkan zırh nasıl bu saydıklarımın bir süsüyse okyanuslar da denilen nedenlerden ötürü karaların vazgeçilmezi sayılmıştır. Sırtını okyanus kadar büyük su torbalarına vermeyen karalar

ne kadar kanla sulansalar da sayılmazlar. Demem o ki, bu zat karnını doyurmak için okyanus kıyısındaki bir balıkçı kasabasında soluğu alır. Eksiksiz fırtınaların dövdüğü sahil şeridinde oynayan çocuklara rastlar, balıkçı ağlarını ören annelerin elini öper, teknelerindeki çatlakları ziftle kaptanların ellerini sıkar. Karnının aç olduğunu söyler. Ama kaptanlar balığın olmadığını söylerler. “Bu sabiler bile açlar.” derler. “Peki balıklara ne oldu kaptanlar?” “Balıklara bir şey olduğu yok. Her zaman olduğu gibi deniz derinlerinde yüzmekteler. Ama ya yeteneğimiz köreldiği için yakalayamıyoruz onları ya da yakalanmamak için bin bir uğraş içine giriyorlar.” “Karnınızı neyle doyuruyorsunuz peki?” “Doyurmuyoruz. Bazı şeylerin olması için o şeyleri yaratan musibetlerin belli bir sıra içinde ve sürekli olarak tekrarlanması gerekir. Bize bak. Ne görüyorsun?” “Zayıflamış insanlar...” der. “Dahası da var. Bizlere acıyorlar. Gelecekte de bizlere acıyacaklar. Ölmek için daha iyi bir yol biliyor musun? Gelecekte bahsedeyim sana. O zamanlar insanlar ölmek için acı sularla yıkadıkları gırtlaklarını cerrahlara teslim edecekler, ince işçilik ürünü keskin bıçaklar altında boğazlarını, midelerini, başlarını, bağırsaklarını ve daha birçok yerlerini deldirecekler. Sonra akıl almaz ve sayılamaz çoklukta ölüm metodu konacak insanın önüne. Bizse bunu istiyoruz. Madem öleceğiz, bunun açlıktan olmasını diliyoruz. Gelmesinler, takılmasınlar ağlarımıza, güzel paçalı güvercinlerin gırtlak naneleri, köpüklü ağzı sepetle kapatılmış güreşçi develerin homurtuları, onların sahipleri için ne denli şiir tadında geliyorsa kulağa, bir zamanlar bu dalgalı su kabarcıklarında bata çıka ilerleyip ağlarımıza vuran kuzucuklar da aynı seslenişle belirirlerdi yüzeyde. Şimdilerde yoklar.”

Yürümeye devam ettim. Duymak istemiyordum, onun kim olduğunu bile bilmiyordum, durumum; tıpkı annesinin, tanımadığı insanlarla konuşmamasını tembihlediği bir küçük kızın haline benziyordu.

“Gidebileceğin bir yer yok.” dedi. “Dışarıda olmak istemezsin.”

“Hangi dışarı?” diye sordum. “Başka bir yer mi? Beyazın ötesinde.”

“Senin yaşayamayacağın bir yer. Katlanamayacağın âdetlerin olduğu, çılgın insanların kol gezdiği bir dünyadan bahsediyorum. Dışarı çıkmak istemezsin. Dışarıda ölümle nasıl tanıştıracaklarını merak eden; açlıkla, fena marazlarla, ölümcül kazalarla, birbirlerinin kurdu olan katillerle dolu bir dünya var. Orada insanlar birbirlerinin katili olmak için toprakları böldüler, yeni yeni nefret keşifleri yaptılar, biyolojik silah olarak kullanmak için tasarladıkları virüsleri kendi halkları üzerinde denediler, bombaladıkları şehirlerde yaşanmış olayların anılarını unutmak istediler. Dışarıda farklı bir hayat var. Günlerden bir gün... Bir gün, evlat, başka bir tercih peşinde koşan akli başında bir insan doğdu. O, hayatın kendisine saygı duyuyordu ve yaşadığı her an için şükrediyordu. Fakat bu ideallerinin sürekliliğini ve devamlılığını sağlayamayacağı korkusu içini sardı bir gün. Ne yapmalı diye düşündü. Bir şeyler yapmalıydı. İnsanlar birbirlerinden

nefret etmenin yollarını bulmakta ustalaşmışlardı. Bazen takılan bir kolye, yüzük, küpe bile onların nefretlerini açığa çıkartıyordu. Toplu halde zayıf karakterin üzerine oynadıklarında olan oluyordu ve birden sosyal yırtılma denen şey meydana gelip büyük çoğunluk zayıfı eziyordu. Aynı ırktan olduklarını iddia edenler bile ülkelerinin bölünüp parçalanmasına engel olamıyorlardı. Ölüm o zaman başladı. Karmaşa o zaman başladı. Dışarıda sınıflanmış, isimlendirilmiş, bölümlendirilmiş her bir var oluşun diğerine öfkeyle bakacağı bir ayna bulmak mümkündü. O zamana kadar yıkıcı kitlesel imha silahları kullanan, birbirlerinin boğazlarına yapışarak ölüm meleşini davet eden, bağışıklık sistemlerini dağıtarak bedensel kırılma gücünü güçlendiren virüsler imal eden insan yeni bir sebeple tanıştı. Kimse buna bir anlam veremiyordu. Ölmenin bilinen yollarından hiçbirini kullanmayan bu vesile, insanın bir anda yere yığılmasına neden oluyordu. Tıp bilimi deyim yerindeyse ayağa kalkmıştı. Bu bir hakaret olmalıydı. 2120 dünyasında keşif atlasında satır kaplamayan, bilim arenasında gözden kaçabilmiş, tanım dışı kaldığını bile gözlerden irak edebilmiş böyle bir durum söz konusu muydu? Vardı. Derhal araştırmalara başlandı. Bu yeni ölüm nedeni, bağlantısını nasıl kuruyordu ve öldürücü gücünü nereden alıyordu? Gerek var mıydı? İnsanlar savaşlar sonucunda yaşamı birbirlerine zehir ediyorlardı, sağlıksız beslenme ve yaşam koşulları, radyoaktif atıklar ve kimyasal serpintiler, yeşertilen nefret söylemleri, ayrılıkçı düşünceler, farklılıkların çatışması sonucu çıkan kavgalar bu yeni ölüm nedenine piyasada tutunamama gibi bir rol vermiş olmalıydı. Ama durum bundan ibaret değildi. Bir gecede otuz kilo vermiş adamı hatırla evlat. Kilo almak, bedenine yükleme yapmak, eriyen ve incelen kas dokusunu protein kaynaklarıyla şişirip yeniden eski sağlığına kavuşmak istiyordu. Hareket ediyor, vücudunu geliştiriyor, ağır spor yapıyordu ama gerekli karşılığı boğazından aşağı bırakmayan doğa ana ona bonkör davranmadığı için bitkin düşüyor, bazen titremeler, dayanılmaz baş ağrıları ve gözlerinin kararması gibi nedenlerle yere yığılıyordu. Et yemek istiyordu, balık tüketmeliydi, çığ yumurta içmeli ve sağılan hayvanların iç organlarında tatlanıp renklenen değerli sıvıları emmeliydi. Sütün tadını unutmuştu. Dayanılmaz açlık ve bitkinlik, onu vitamin eksikliği nedeniyle yataklara düşürene kadar su kenarından ayrılmadı. İnsanlar onun kadar dayanıklı değildiler. Dudakları kuruyunca, iskelet sistemini taşıyamayacak kadar zayıflayıp eriyen kas dokusu, bu omurgalı ve iki ayaklı hayvanı ayakta tutamayınca insan yere yığılıyordu. Üzerinde sinekler uçmaya başlıyor, kafası uzaylı başı gibi armut halinde şişiyor, tırnakları dökülüp işlevsiz beyni ona oyunlar oynuyordu. Bu duruma düşmesinin nedeni, günahlarının bağışlanması için girişimde bulunmayacak olmasının gerek tanrı nazarında, gerekse de kendi tarafınca biliniyor olmasıydı. Bilinmeyen başka birçok neden de vardır belki. Ama olan olmuştur. Ölmek için bir vesile bulmak gerekir. Ölmek için arabanın altına atmak gerekir bed-

ni, yüksek bir köprünün altından akıp giden boğaz sularının serin dalgalarıyla sıcak vücudunu soğutması gerekir. Bir hastalığa yakalanman gerekir. Sonunu getirecek bir kadına vurulman gerekir. Bir orduya yazılmalısındır. Bir iş sahibi olmalısındır. Bir otomobil satın almalısındır. Yüz yaşına kadar yaşamak istemeli ve yarımı hesap etmelisindir. Ya da ölmek için en uygun yol ya da neden, yarın öleceğin bilgisine erişmek istemendir. Burada durum bundan ibaret evlat. Bizler değişemiyoruz. Seni bu yüzden tutuyoruz, saklıyoruz, gözetim ve karantina altında tutuyoruz. Uzak durmalısın, kirliliğin içine işlemesine izin vermemelisin, bu karmaşanın bir parçası olmak yerine akıl sağlığını korumalısın. Yapıyı senin için inşa ettik. Büyük ve sonsuz bir toprak parçası üzerinde kurduk bu beyaz çatıyı. Anneni sana göstermeyeceğiz. Ait olduğu ordu onu, bir topçu çavuşun silahından çıkan mermi yere indirsin diye cepheye sürdü. Senin doğumundan sonraydı. Asıl amaç bağıni kopartabilmektir. Burada her şey birbirine karıştırıldı, çiftleştirilmemesi ve eşleştirilmemesi gereken her şey yan yana getirildi ve düzen bozuldu. Bizler tanrıların kafalarını kopardık ve o kopmuş boyna hayvan başları ekledik. Evlerimizi terk edip kışlalarda geceledik. Kadınlarımızı boşayıp hayvanlarla birlikte olduk. Ağzımızdan küfür eksilmez oldu, beyefendiliği unuttuk, devletin işleyişine aldırmadık. Kapıyı arama. Kapı belki var ama uzaklığa bağlı olarak belki de yok. Tıpkı yirmilik bir delikanlı için ölüm nasıl yoksa, doksanlık bir dede için boğucu ve yırtıcı karanlık naralar nasıl kapı eşığının ardındaki boşlukta pusuya yatmışsa işte öyle. Onu arama. Senin için.”

Dışarı çıkmalıydım, bu sesin oyununa gelmeyecektim. Üzerine çıkabileceğim, yukarı tırmanıp tavana erişebileceğim basit bir eşya aradım. Aklıma katlanır bir inşaat merdiveni ya da sağlam bir yemek masası geldi. Dışarı benim için nedensiz ölüm de olsa, bir şekilde yolumda yürüyüp çıkış kapısını bulmalıydım.

“Bana şunu söyle.” dedim. “Madem doğduğumdan beri buradayım, nasıl oluyor da önüme bu büyük beyaz boşluğun içinden sağlam bir masa ya da kalın bir ip çıkmasını istediğimi aklımdan geçirebiliyorum? Bunun anlamı nedir peki? Kısıtlı yaşam standartlarım beni ait olduğum yerin sınırları dışına taşıyamaz. Doğuştan kör biri renkleri bilmez, bir saatin görüntüsünü tanımlayamaz görsel merkezinde, kelimelerin zihin irisine yansıması bile onun için geceleyin sokaklarda koşmak gibidir, düşmesi işten bile değildir.”

“Duydukların seni yönlendirmiş olabilir. Buraya temizlikçiler, garson kadınlar, teknik servis elemanları, gözetmenler ve kontrolörler giriyor. Bir şekilde onların sözcükleri işlemiş olabilir bilinçaltına.”

“Mantıklı. Peki ne zaman çıkacağım bu delikten?”

“Dışarı çıkmak senin için ölüm demek. Ölümü tanımlayabilmeni isterdim, ama hiçbir ölüm insanın yarım nefesle ve eksik bir bedenle düşme kalkanı yaşamasından bile iyi değildir. Burada olmayı istersin. Dışarı çıktığında içeri girmek için can atacaksın. Onun tadını aldığında

yılan zehri dilini yakmış gibi ağzını burup tüküreceksin. Geri dönmek istediğini haykıracaksın.”

“Bırakın da buna ben karar vereyim. Ne dersiniz?”

“Buna yetkim yok evlat. Ben sadece seninle konuşuyorum.”

“Yasak olmasına rağmen, değil mi?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Senin kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Sen bu aptalca düzeneği kuran deli mühendissin. Yoksa benimle neden konuşmak isteyesin ki? Bu konuşma, işleri sadece içinden çıkılmaz bir noktaya taşıyor. Aklımın karışması için bilerek bilgilendiriyorsun beni.

“Bunu neden yapayım?”

“Dışarı çıkmam için. Çünkü daha önceki çabamı yeterli bulmadın. İşleri hızlandırmak istedin. İşverenlerinin baskısı sonucu üzerime binmek gerekti. Sana yeterli zaman vermiyorlardı. Çok sabırlıydım. Evet, dışarıda olan biteni görmek istiyordum, ama yeterince hızlı ve istekli davranmadığım için baskıyı yedin ve bu şekilde kendini göstermek zorunda kaldın. Dışarıda olanların beni çok ilgilendireceğini bildiğinden hızlı bir başlangıç dersiyse aklımı çelmeye çalıştın. Neden içeride kalmamı istediğini değil de bir şekilde dışarı çıkmak için yanıp tutuşmam gerektiğini, bunun için çalıştığını söylemiyorsun.”

“Sen saçmalıyorsun. Burası senin için kuruldu.”

“Bunu biliyorum, renk körü biri gibi olmamı, kar tarlasındaki biri gibi görme fonksiyonlarımın bozulmasını, duvarsız, tavansız ya da çatısız bir boşluğun içinde beyaza karışıp çözülmemi istediniz. Söyle bana, beni ne zaman buraya kapattınız? Doğuştan mı beyazım yoksa renklerimiz birbirlerine karıştığı anda mı içeri tıkdım? Dur, bu sorunun cevabını vermiştin. Doğuştan körüm, öyle mi? Alışıp kabullenemeyeceğim o dış dünya, içinde ana amacı anlamak olan siyasi yaratılışların konuşmalarını, örtülü savaşların görünmez namlularını, değişkenliğin kaderine sahip şeytani kişileri barındırıyor, ha? Ne dersin, senin çekip katlandığın bu düzenin tadına acaba bir de ben mi bakmalıyım? İçlerindeki nefret kudurtsun onları, ama ben buradan çıkmayacağım. Ne kendime rağmen, çünkü dışarıya kaçmayı mı yoksa içeride saklanmayı mı seçeceğimi bilemiyorum; ne de sana rağmen, çünkü beni nasıl yönlendirebileceğini düşündüğün an kendi rotanın saptığını görüp kelimelerini değiştiriyorsun.”

“Burada kalmak zorundasın.”

“İyi bildin. Burada kalacağım. Ama tek başıma olmam da gerekiyor. Yani benimle boşuna konuşuyorsun, duvara anlat derdini, çene çalmayı bırak, daha önemli işlerin varsa git onları yap, yalvartman gereken bir kadını ayaklarının önünde kilim gibi sermek için batılı şairlerin mısralarını ezberine bağla. Ama burayı terk et. Git, uzaklaş, duyurma sesini, bilmek istemiyorum ne cevap vereceğimi sana, senden ne geleceğini ve...”

“Nereye gideceğini...”

“Aynen adamım. Nereye gideceğimi de bilmiyorum. Sağa mı sola mı, yukarı mı yoksa aşağı mı? Çapraz yönlere, yan yollara, sapılmamış taraflara belki de. Bu şu demek.

Hâlâ bir çıkış arıyorum. Kapıyı devirmek için, içimde yazılı kurallara harfiyen uymak ve insanlığımı unutmadan, hurdaya çıkmadan en azından bir kere direksiyonu başına oturulmuş, motoru kudurtulmuş, asfalta çıkarılmış bir otomobil gibi kendimi hissetmek için. Ne yapacağım?”

Uykuda birilerinin beni gözlediğini düşünüyordum. Uykuda şekilden şekle giren bedenim bazen kırık bir haç şeklini alıyor, bazen anne karnındaki cenin kadar toparlak hale geliyor, gerilip bırakılan bir yay gibi eğilip üzerinden bir anda maddi aleme ait olmayan bir yük atıyordu. Ellerimin uykuda nereye gittiğini bilmesem de, gözler; uyarılmış ve gayri ihtiyari çalışan organlarımı yoklayan parmaklarımın işleyiş şeklini elbette kaydediyordu. Sonra uyanıyordum ve karnımı önüme köpek maması dolu bir çanağı finosunun kuyruk sokumuna bırakıp gözden kaybolan sahibin kabullenışıyle yemeğimi koyan görevli personeli arıyordum. Tuvaletimi yapmam için alt tarafı kapalı bir plastik kabin olmadığı gibi, sırtımı ve kemiklerimi etimde hissetmemi engelleyecek bir yatak da bulamıyordum. İç çamaşırlarımı uzağa, beyazın sisli içine bırakıp yoluma devam ediyor ve idrar ve büyük abdestle kaplı beyaz zemin kokusunu içime çekmeden o alanı terk ediyordum.

Bir şekilde yönümü bulmak için insani atıklarından, boş tabak çanak bulaşıklarından ya da kirli iç çamaşırlarından faydalanmayı da düşünmüştüm ancak nerede bıraktığımı hatırlamadığım bir zamanlar bana ait olan ama şimdi çöp değerini taşıyan bu pislikler karşıma çıkmıyordu. Zemin pürüzsüz ve parlak beyaz bir kaplamayla korunmuş gibiydi. Kendi kendime konuşuyordum. Bana akıl vermeye çalışan o zatın sözlerini umursamıyordum.

“Doğduğun günden beri buradasın. Dış dünyaya ait olan ve tanıdık gelen o kelimeler sana ait değiller. Tıpkı salınan büyük uzay taşlarıyla yere taşınan demir madeni gibi, paspasçı işçilerin, çamaşırhane sorumlularının, aşçı yamaklarının boşboğazlıkları sonucu kulaklarına takıldılar. Bunu geç. Bırak artık. Daha fazlasını da duyabilirsin. Ama neye yarar?” diyordu. “Dışarı çıkmak mı? Onu bir kere geç! Sen bizim tek ümidimizsin. Yıllardan beri insanları, bizi kurtuluşa erdirecek birinin gelişiyile müjdeliyoruz, tabii bunlar büyük ve kitlesel yalanlardı. Bilirsin, insanın sadece en yakınındakine sözü geçer. Onlar, yani bize yakın olanlar, kardeşlerimiz, bu toprağı onlara emanet edeceğimiz insanlar, hidayet zamanını peşine takacak zatı çok beklediler. Gelişine hazırladık dünyayı. Gelmesi için birbirlerine girmeleri gerekiyordu. Dünyayı kan gölüne batırıp çıkaracak terör çağı insanı yuttu. Bu durum Noel Baba gelecek diye ana ve babasının şart koştuklarını koşulsuz yapan çocuğun haline benziyordu. Tek farkı vardı, burada oyun sahibi ve kanlıydı. Kurtarıcı hiçbir zaman gelmedi. Onun yüzü suyu hürmetine tümenler kurdular, boyunlar vurdular, kan akıttılar, kardeşlerinin katilleri olarak boy gösterdiler. Dışarıda onlardan çok var. Kimi açken ölüyor, kimi midesindekini hazmedemeden can veriyor. Dışarıda büyük bir karışıklık var. Dışarıda doğruyu birbirlerine soran insanlar var. Dışarıda kimden

dua dileneceğini bilemeyen savaşçılar var. Dövüşmekten yorgun düşmeyecekler, çünkü dışarı çıkmaya izin verileceği güne dek, ki bunun için uzun yıllar geçecek, birbirlerinin mezarlarını kazacaklar. İçeride güvendesin. Onların yalanlarına kapılmayı istemedik. Birbirlerine uzandıklarında zehir saçan dillerinden uzak olmanı istedik. Güvendesin. Sen, denizin balığını esirgediği o adam gibi değilsin. Burada güvendesin, açlık ve ölüm korkun olmayacak. Beyaz, kuşatıcı varlığıyla seni günün birinde sindirecek. Seni buna hazırlıyoruz. Sesin çıkmayacak günün birinde. Duyamaz ve söyleyemez olacaksın. Eskiden endişelendiklerin bir bir devrilen putlar gibi ayaklarının altında paralanmak için kendilerini önüne atacaklar. Eriyen buzul kütleleri gibi, zamanla yumuşayacaksın ve sesleri duymaz olacaksın. Senin için ölümü bu şekilde sokuyoruz, onların tercih ettiği gibi kolayca kaçmıyoruz, savaşla ya da açlıkla değil, kendinden geçerek yaklaşmanı istiyoruz ona. Birden olsun istemiyoruz. Karış istiyoruz, sıcak su içinde çözülen pudra şekeri gibi ona ait ol istiyoruz. Ölümsüz ya da tanrı değilsin. Sen de bir insansın. Ama beyaz ve günahsız ruhunu kirletmemen için kapatıldığın bu mabet arındırıyor seni. Kelimeler uzak olsun

sana. Düşünceler yanına yaklaşmasın. Bilmek en büyük günahı. Yaşamak ve denemek demektir. İnsanın kendi kurduğu oyuncağın çevresinde, kuyruğunun peşinde koşan it gibi dönüp durması demektir. İskenderiye Kütüphanesini bunun için yaktılar. Durulmak istiyorlardı. Sonra yeniden başladılar yazmaya. O kadar çok yazdılar ki içinde boğuldular. Asıl olan kelimelerin yeni yeni anlamlarını ortaya çıkarmak ve onları farklı eklem noktalarından birbirlerine bağlamak değildi. Asıl olan kimsenin kullanıp bilmediği şeyleri ortaya çıkarmak ve onların isim babalığını yapmaktır.”

Dışarıda ne olduğunu bilmiyordum. Burada doğdum, burada büyüdüm ve burada ölüyorum. Dilin işleyişinden, kelimelerin matematiğinden ve şeylerin çeşitliliğinden uzağım. Onlar bu şekilde daha güvende ve mutlu olacağımı, dışarı çıkmam halinde elime geçecek ilk kılıcı birilerine sallamak için gereken bahaneyi bulmakta zorlanmayacağımı söylüyorlar. Bazen uzun ve derin yürüyüşlere çıkıyorum. Buranın nereye inşa edildiğini düşünüyorum. Onların tek beklentisiyse susmam, susmam ve susmam.

Akif DUT

SUSKUN ŞARKILAR*-Burak Cura'ya-*

ellerim hüznün artığı
sözlerim yarım
boğazımda düğümlenirken kelimeler
yorgun bir yağmur tanesinde sesini arıyorum
gün batımlarında
mahcup bir eda gibi susarken
susuz çeşmelerden medet bekliyorum

sen susmaların kapısında dil bağladığında
benim deniz kokulu şarkılarımı hangi kızlar söyleyecek
damla damla çoğalırken dilimde gurbet
ellerim kimin saçlarında dalgalanacak
hangi yürekte çiçeklenecek
yağmura sevdalı sözlerim
anne kalbi gibi sıcak
anne kokusu kadar uzak bir iklimi
kim örtecek toprağımın üstüne
bilmiyorum

kalabalık şehirlerin kıyısında
yorgun bir akasya gölgesi gibi uzanırken toprağa
diliminde çoğalıyor veda sözleri
bayramdan çıkamamış bir telaş var ellerimde
suskunluk nokta nokta yağdığında gözlerime
benim deniz kokulu şarkılarımı kim söyleyecek

Gülçin Yağmur AKBULUT

MUSİBET EMARELER

Salkım ve sakit bir güncenin hamurunu yoğurabilmek için olmadık mesafeleri aşıyorum her gün. Yangınlardan yağmurlara deviniyor sarındığım etaminler. Muştulu bir fotoğrafın çerçevesini çiziyor günlerce dizlerinde uyuduğum riyasız kıvrımlar. Şehirlere uymuyor gövdemi sarmalayan seçici geçirgen hücreler.

Adını yanlış koymuşlar. Deva olmalıydı senin ismin. Kim demiş konuşamaz, dili yoktur diye. Herkesten daha derin bir lisana sahipsin. Türlü türlü hasbihallerin, nükteli kompozisyonların var senin. Uzun yorgunluklara huzurun müjdeleyicisidir göğsün.

Kentlerde herkes birbirinin zehirli akrebi... Nefretle sıvadıkları çamurlu çemberlerle sarılı etrafları... Cehennem çukurlarına iniyor kırık dökük merdivenleri. İklimleri çetin, fırtınaları dik başlı. Reçeteleri, ağılı kapsüllerle dolu...

Nereye gitsen anlamsız bir insan kalabalığı... Oysa insanlar yalnızlık hummasının demirden pençeleri arasında bitkin ve yaralı. Boş gevezelikler, sadakatsiz gidişlerle atıyor zamanın ritimsiz kalbi. Hayatları derin kuyu. Yaşadıkları kent Afrika'nın en büyük çölü.

Bilincimde tasarladığım bir felsefenin peşine takılıp bu yüzdendir metre karene yağmur olarak düşüşüm. Kendimsiz olduğum boşluklarda kendimi bulmak arayışdır atmosferinde kural tanımazlığım. Boynumun üstündeki giyotinden kurtulma isteğidir himayene sığınışım.

Seni bulalı beri تنها değil artık kalbimin köşeleri. Hile tanımaz dostlukların, kirpiklerimin ucundaki yaşamı bile değiştirdi. En büyük sırlarımı paylaşan Ren geyiği, ağır aksak adımlarıyla yürüyüşlerime eşlik eden kaplumbağa... Şefkatli bakışlarıyla içimi ısıtan kirpiden daha batıcı kentlerin acımasız cümleleri... Bana güçlü olmayı öğreten başımın üstündeki kartallar. Yanı başımdan geçip giden siyah başlı yılan bile incitmeye kıymıyor beni. Hepsine bir isim koydum. Tostos, Çiko, Mercan, Dikenli...

Hışırdayan yapraklarıyla bana ışıltılı melodiler çalıyor meşe, kayın, sedir, kızılgağaç. Sağım Akdeniz oluyor o zaman, sol yanımda Kız Kalesi. Kırgın bir çocuğun umuduna atlas biçiyorum akçaağaç yapraklarıyla. Avuçlarımı doldurup kentli insanlara dupduru bir nefes gönderiyorum. Yeni fidanlar dikiyorum devrilen ağaçlar yerine. Seviyorum ümide figüran olmayı. Bebeklerin göz bebeğine eş bir miras bırakarak dünyadan ayrılmayı.

Kırk beş yaşındayım. Unutmuyorum erozyonla toprak altında kalan yedi yaşındaki Ediz'in anne ve baba figanlarını. Ediz benim çocukluk arkadaşım, Ediz benim sol yanımdaki sancım. Oysa koca çınarlar, iğne yapraklı

ladinler olsa, Ediz hiç konuşmamak üzere susmayacaktı. Ebedi kanamayacaktı kesilen şahdamarı.

Bir haftaya yakındır sacdan çatılara, beton duvarlara tabi olmuştum. Malum ekmek parası, hayat kavgası... Şuramda; tam yutkundüğüm noktada, karanlığa çalan bir sancımın palazlandığını hissettim, dostlarımdan ayrı kaldığım zaman diliminde. Neyse ki arkama alınca sıra sıra dizilmiş konutları, kurtulacağım kifayetsiz sancılarımdan.

Tenime takılınca kentin umarsız çılgınlıkları, yolunu tuttum yıldızlı sığınağımın. Bu defa akşamın çalar saati çalınca geri dönmeyeceğim. Biraz zorladı ama tahta, çalı çırpıdan yaptığım küçük bir kulübe inşa ettim kuşların çengisiyle şenlenen. Üç beş gün aç kalmayacak kadar azık... Baba yadigârı sepet eşliğinde hızla akmaya başladım ıhlamur kokularına doğru.

Gerilmiş tel misali tuhaf bir gerginlik var nedense gökyüzünün kadranında. Sığircık, ispinoz, baştankara cıvıltıları çoktan takılmış olmalıydı bulutların teleğine. Ağırlaşmış kül rengi bir edası var ayağıma takılan çimenlerin. Tersine attığımı hissediyorum sebepsizce kalbimin. Hayır, mutlaka bir sebebi olmalı göğsümü zorlayan bu baskının. Çarmıhtan kurtulmuş kelebeklerin erkinliğini yaşıyor olmalıydım oysa.

Hani nerede benim dostlarım? Safir yüreğinde dinceldiğim Tostos, Mercan, Dikenli... Gölgesinde mana bulduğum sedir ağacım. Rüzgâra ters yönde kurduğum sırça sarayım. Şaşkınlığım. Avazım çıktığı kadar bağıracağım, sesimi bulamıyorum. Resmini çektiğim yarınların tuz buz olmuş yıkıntıları eşliğinde, kırık bir dal ucu kadar yarınısım.

Ağrıdaki çocuğun düşüydün. Edirne'deki gencin umudu... Halise teyzenin soluğuydun. Fikret dedenin akciğeri... Menzili olmayan ölümün kollarına kim attı savunmasız bitki ve hayvanları. Bir ses bütün yeryüzünü hıçkırıklara boğuyordu. Dişbudak ağacı ağlıyor, kırık kanatlı bir kırılmaç arta kalan külleri eşeliyordu. Çırılçıplak kalmış bir çocuğun umudu, soyunmuş hıçkırıkları duyuluyordu.

Musibet yangının emareleri, sivri dilli bir hançeri aynı yerden defalarca kalbime batırıp çıkarıyordu. Tünellere açılan bir dünyanın doğmamış sabahlarını kemiriyordu bir kunduz. Beli kırılmıştı geleceğe açılan muştulu pencerelerin. Acıların devindiği kalbimde, kovulmuş şeytanın ebedi lanetine havale ettim gözü dönmüş katilleri. Sırtımda baba yadigârı sepet, damarlarımda hüznün yağması bir öykü ile dönüş yolunu adımlaya başladım.

Mehmet Yaşar GENÇ

DERVİŞLE HASBİHÂL

Ey derviş!
Söz oku mu çekersin? Dilin sanki yay gibi
Bitmeyen bu sürgitler, Safâ-Merve, Sây gibi
Ey derviş!
Gâyen hoş sâdâ olsun, hayatın encâmına
Kanâat et ve sığın, yolun insicâmına

Cevap:
Bir güzele uğradım, sözü şifâdır diye
Tenhalara dökülen ruhum andan hediye

Şiir güzelidir o, Leyla ve Mecnun'a eş
Bir tutam tebessümü, kalbime doğan Güneş

Sanki cennet hûrisi, yansıyan hoş tecelli
Gögüme hâs heyecan, yakan nûrundan belli

Özünde cevher saklı, hangi nâdân bilecek?
Mehtabına bakanlar belki kendin geçecek

Her bir nazarı, devran, içimde tükenmez yol
Aşk çölüne düş oldum, heybemde sabrım bol bol

Üç beş kelâm etmeye, ne eksik ne de fazla
Şu faniden bekâya gitmeliyim bu hâzla

Bülbül, terennüm eder, şiirimden yâdını
Efsunkâr bir dil ile nağmeliyor adını

Deme kimseye, sakın, sevdaya düştü deme!
Sokağında mutluyum, eş istemem gölgeme.

Hasan SONGÜR

GÜVENSİZLİK/AYRILIK

1.

Eski kültürümüzün kalbi hasretti. Yanı başımızdaki yâre bile hasrettik. Bütün türkülerimizin, şiirlerimizin ana teması hasrettir. Kamışlıktan kopartılan ney, kamışlığa hasrettir. Kalu belada Allah'ı gören insan sahibine hasrettir. Hayatımız hasrettir.

Hayatının ana teması hasret olan insanlar, hasretine kavuşmak için mücadelecidirler. Vuslat oldu mu değer bilirler. Vefalıdır.

Bugünkü kültürümüzün ana teması güvensizliktir.

Baba, evladına güvenmiyor. Kardeş kardeşe. Kadın kocasına, koca karısına güvenmiyor. Komşu komşuya.

Halk devlet kurumlarına güvenmiyor. Devlet kurumları halka güvenmiyor. Bu güvensizlik listesini uzatabilirim.

Ama mesele anlaşılmalıdır. Bu güvensizlik bize ait değildir. Biz hiç tanımadığımız insanlara amca, dayı, teyze deriz. Ailemiz gibi görürüz. Devleti bile. Devlet baba deriz. Devlet ana deriz. Aile arasında güvensizlik olur mu? Olmamalı ama oluyor. Çünkü kendi kültürümüzden vazgeçtik. Global kültürün esiri olduk. Bu global kültürü Amerika üretmiştir. Orada insanların birbirine güvenmemesi doğaldır. Avrupa'dan sürülmüş insanlar kurmuştur o kültürü. Birbirinden uzak evler yapmışlardır. Vestern filmlerini hatırlayın. Herkes herkese düşmandır. Adam misafirini bile elinde silahla karşılar. Orada insanların hayatta kalması düşmanından daha hızlı silah çekmesine bağlıdır.

Amerikalılar özü güvensizlik olan bu global kültürü bize dayattılar. Beni en çok üzen, yaralayan ise, -kimse bunun farkında değil- ülkenin bilim yuvası olması gereken üniversitelerinin bile bu tirajediye doğal bir şeymiş gibi görüyor olması. Yazarını çizerini, aydınını, alimini anmak bile istemiyorum.

2.

Ayrılıklar var hep hayatta. Öyle ayrılıklar var ki, ayrılanlar bu ayrılığın sebebinin bir türlü anlayamazlar. Birbirlerini ölümüne seven nice insan bir anda bıçak keser gibi ayrıverirler. Kimse akıl erdiremez bu işe.

Birbirlerine kördüğümle bağlanmış bu insanların düğümünü kesip atıveren İskender'in kılıcı mıdır? Nasıl bir şeydir?

İnsanın imanının zekası bu soruya bir cevap aramış. Bence bulmuş. O çok sevmenin, ölüncesine sevmenin, dünya durdukça biz ayrılamayız inancının getirdiği bir ihanet var. Görünmez ve bir içsel ihanet... İşte o ihanetin kıyasından dönmenin hikâyesi.

Belh şehrinin sultanı İbrahim Ethem, ilmi irfanı seven biriydi. Alimleri sarayına çağırır dini sohbetler yaptırırdı. İbadetlerine de çok düşküdü. Bir gece sarayın çatısından takırtılar geldi. Askerleri, çatıda dolaşan adamı huzuruna getirdiler. İbrahim Ethem, çatıdan getirilen adama sordu:

-Bu saatte çatımda ne arıyorsun?

-Kaybettiğim devemi arıyorum.

-Çatıda deve aranır mı?

-Sen sıcak, kuş tüyü yataklarda Allah'ı arıyorsun, ben çatıda deve arayamaz mıyım?

Bu sözler İbrahim Ethem'i derin bir tefekküre daldırdı. Tefekkürün sonucu: Tacını, tahtını, beşikteki bir yaşındaki oğlunu bile bırakarak kayboldu. Kimse ondan bir daha haber alamadı. Beşikteki bebek büyüdü, büyüdü. Koca adam oldu. Ve bir gün babasını çok merak etti. Elinde bir hikâyeden başka bir şey yoktu. Onu bulmak için yollara düştü. Yıllarca aradı. Nihayet babasını Kabe'de buldu. Yağmurla toprağın buluşması gibi, bir nehrin denize kavuşması gibi... Baba oğul sarıldılar.

O an İbrahim Ethem'in gönlünden bir kaygı geçti; "Allah'ım oğluma olan sevgim, sana olan sevgimi gölgeleyecekse...ya onun canını al, ya benimkini." dedi. Allah, duasını kabul etti. Otuz beş yıldır görmediği oğlu kollarından düşüp yere yığıldı kaldı.

Sevgide ve aşkıta bir denge vardır. Denge bozulduğunda trajedi başlar. Mecnun, Leyla'ya dönüp bakmamıştır, Mevla'ya gitmiştir. Yazık olmamış mıdır Leyla'ya? Leyla'nın yeri ayrı, Mevla'nın yeri ayrıdır. Yerleri doğru tayin edememek, içsel bir ihanettir. Her ihanet, aşkı da sevgiyi de bitirir.

Haşim KALENDER

TANIMAMIŞIM

İnsanlık kırk kilit ardında saklı
Tanıdım sanmışım tanımamışım
Doğrular şaşırdı kim dese haklı
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Gamlar sıralanıp sırtıma biner
Yıldızlar kararır ışığım söner
Dostum der sarılır yılana döner
Tanıdım sanmışım tanımamışım

İnsan insanı yer, sarmadım çağı
Çıkarda birleşir sol ile sağ
Kuşları, otları, ırmağı, dağı
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Dizimin dermanı zorlar asayı
Akrepler doluydu açtım kasayı
Güçlüye güç olan anayasayı
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Durumdan duruma başkalaşanı
Dara düştüğümde uzaklaşanı
Melek görünüp de şeytanlaşanı
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Yalanlar süsledi sahte sözünü
Açanlar ağzını yumdu gözünü
Hele siyasetin kirli yüzünü
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Herkes bir kavilde kalsaydı keşke
Mevla'ya giderdi tutulsa aşka
Değişen ne var ki zamandan başka
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Bir ömür sürermiş hayat okulu
Sel gelsin gidecek kalır çakılı
Kelini saklarmış meğer kâkülü
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Her şeyin üstünde insan onuru
Ezelden beridir sevmem konuru
Yürüdüm, büyüdüm güzel Tanır'ı
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Özüme inerim gözüm dindi mi
Birden afallarım adım dendi mi
Teraziye koydum kendi kendimi
Tanıdım sanmışım tanımamışım

Değerimden düşmüş verdiğim değer
Suçlu kabul etse boynunu eğer
Kalender iyiler düş imiş meğer
Tanıdım sanmışım tanımamışım.

İlker GÜLBAHAR

İYİ BİR ŞEY

Bir ses. Çikolata jelatininin avuçta buruşturulurken çıkardığı gibi bir ses. Tezgâhtarın yeni bir gömleği raflara yerleştirirken poşetinden gelen hışıltı gibi bir ses. Defter kaplayan ilkokul öğrencisinin mutluluğuna karışmış cilt sesi. Bir ses. Kalbimden gelen ses. Bir hışırtı.

Daha önce de duymuştum bu hışırtıyı. Üniversite sınavında istediğim bölümü kazanmadan hemen önce. İlk topumu aldığım da. İlk bisiklete bindiğim de. İlk kez deniz gördüğüm de. Yüzmeyi öğrendiğim de. Yabancı bir şehirde tek başıma yaşamaya başladığım da. Sonra âşık olduğum da. Bambaşka bir hışırtıydı, tarifsiz bir hışırtı.

Yine böyle bir sevincin mi hışırtısı acaba? Yoksa bir felaketin mi? Bu hışırtıyı en son duyduğum da... Hatırlamak istemiyorum... Soğuk bir gündü. Yağmur yağıyordu. Şubat sonu olabilir. Bir kedi yavrusu motorun sıcaklığında ısınmak için Doğan Lmin motor aksamının olduğu yere girmişti. Kalbimde bir hışırtıyla bindim araca. Kontakta çevirdim. Bir gariplik vardı. Motor kaputunun altında çılgın bir vaveyla koştum. Arabayı durdurdum, motor kaputunu açtım baktım. Siyah beyaz, şirin mi şirin bir kedi yavrusu. Boncuk gözleriyle çipi çipil bana bakıyor. Zor hareket ediyor. Canı çok yarıyor belli ki... Miyavlıyor, hayır miyavlamıyor, yalvarıyor. Uzanıp yavruyu elimden alıyorum. Can havliyle elimi cırmalıyor. Galiba arka sağ ayağı kırılmış. İşte o an kendi ayağım kırılmış gibi hissediyorum. Kalbimdeki hışırtı birdenbire kesiliyor. Yerinde iğne batması gibi, bıçak yarası gibi bir ağrı kalıyor.

İyi bir şey düşünmeliyim ki iyi bir şey olsun.

İyi bir şey... İyi bir şey ama ne? Tüm ekonomileri, tüm sosyal hayatı, tüm dünyayı allak bullak eden, sarsan salgınla ilgili güzel bir haber mi? Salgını sonlandıran aşı mı bulundu acaba? Elimdeki telefonun arama motoruna Covid-19 yazıyorum. Karşıma çıkan birçok haberi okuyorum. Yazılar; silik, bulanık. Hayal gibi... Ruhum karıyor. Bu da değilmiş, diyorum. Ama ne, ama ne ...

Korkuyorum, bu hışırtı, yaşayacağım kötü bir şeyler için olmasın? Hışırtıyı, iyiye yormaya çalışıyorum. Kendimi buna zorluyorum. Halil geliyor aklıma. Yakın arkadaşım, dostum... Yoksa, diyorum, müzmin bekâr dostum evleniyor mu? İçten içe göneniyorum. Karşısına çıkan onca iyi kısmeti -Allah bilir ya - saçma sapan bahanelerle teptikten sonra yüzündeki mutsuzluğun, umutsuzluğun, kaygının gülümsemeye dönüştüğünü hayal ediyorum. Düğünü için Mersine'ye gittiğimi düşünüyorum.

Telefona sarılıyorum. "Ee, Halil'im. Ne var ne yok? Çok şükür ben de iyiyim. Yaa, kalbimde bir hışırtı vardı da yoksa sen evleniyor musun? Demiyorum tabii... Böyle

saçmalık mı olur? Deli misin, derler adama. Yaa, öyle mi? Her şey aynı yani! Canın sağ olsun. Vardır Rabb'immin bir bildiği. Allah kullarını; sevdikleriyle, çok istedikleriyle imtihan eder, diyorum. Teselli ediyorum. "İnşallah Mersine'ye gelirim, biliyorsun doğruca sana uğrarım. Dostluğumuz bakidir."

Hayır, Halil için de değil bu hışırtı. İyi bir şey... İyi bir şey... Bulmaya çalışıyorum. Yoksa bugün maç mı var? Galatasaray-Fenerbahçe derbisi... Söyle ağız tadıyla Fenerbahçe'yi mi yeneceğiz? Hem de Kadıköy'de. Hayal gibi... Tekrar telefona sarılıyorum. Maç programına bakıyorum. Üç büyüklerin hiçbirinin maçı yok bugün. Bu da değil. Peki ne?

İyi bir şey, iyi bir şey...

Kapı çalıyor. Yönetici. Aidatı istiyor. Kalbimde bir hışırtı var, diyecek oluyorum. Lafa tutuyor. Parayı alır almaz kayboluyor. Hayal mi ne?

Bu da değilmiş.

İyi bir şey... İyi bir şey... ama ne?

Pencereye yaklaşıyorum, şehrin uzaklarına odaklanıyorum. Yükselen beton yığınlarına. Birkaç ağacın hareketinden rüzgârın şiddetinin arttığını anlıyorum. İyi bir şey, iyi bir şey... ama ne? Birkaç güvercin apartman çatılarının saçaklarına sığınıyor. İyi bir şey, iyi bir şey... ama ne? Birkaç bulut hızla geliyor şehrin üzerine. İyi bir şey... İyi bir şey ama ne? Birkaç yağmur tanesi pencerenin camına düşüyor. İyi bir şey, iyi bir şey... ama ne? Hızla kayıp pervaza doğru süzülüyor. Kalbimi kuşatan bir hışırtı. İyi bir şey... İyi bir şey ama ne?

Şu aklımdan geçenler, acaba hangi ademoğlunun aklından geçiyor, diye mırıldanıyorum. Kim bilir belki de yaşayacaklarını çağırıyorsun, diyor içimdeki bir başka derviş. Ya da levhimahfuzdan birtakım hisler kalbine yansıyor, nereden biliyorsun, diyor. Buna beni inandırıyor. Sonra kapı açılıyor. Lapiska saçlarını arkadan toplamış bir hemşire. Elinde şırınga. Bugün sizi iyi gördüm, artık kendi kendinize konuşmuyorsunuz. İnşallah hayal de görmüyorsunuzdur, diyor. Sağ kolumu omzuma kadar sıvıyorum. Kalbimde bir hışırtı... İyi bir şey... İyi bir şey ama ne? İğneyi dirseğimin üstündeki etli noktaya batırıyor. İğneyi tenimden çekerken müjdem isterim, diyor. İyi bir şey... İyi bir şey ama ne? Doktorlar konuşurken duydum, yarın taburcu oluyorsun, diyor. İyi bir şey... İyi bir şey ama ne? Yüzsüzlerin, riyakârların, sahtekârların, samimiyetsizlerin, çıkarıcıların, dalkavukların saltanat kurduğu dünyada deli taklidine devam etmek mi, yoksa bu oyuna bir son verip dört duvar cennetinden azat olmak mı?

Hüseyin Burak US

YUVARLAK MEYDAN MARŞI

çat filistin seviyoruz gazeller arasında budaklı boylarımızla
istanbulluyuz demek tok tutuyor bizi yaşıyoruz musalla gibi
duman tütünce cam önlerinde ne de olsa herkesler dindar
herkesler dindar perdeyi çekerken serin sessiz sin taşları kadar

soluyor atlar limanlarda kıt tadı bu sene özlemlerin
günler ağzında ter biriktiriyor adı aşk yanında mevsim gezdirmenin
yunmuş esvaplarla salına salına aynaların karşısında selahaddin
eyüp öfkesiyle taranan saçlar dağılıyor şimdi olympos rüzgarında

rus salatası yerken bismillah falan çekmiyoruz ayıp olur da
bütün akılları açıyor yerli ingiliz anahtarı ilkbahar göğü gibi
bağırarak da ikinci el bayrakların altında, bildiğin gibi hayat avrat silah
dağda etek, cepte internet, çin malı tespih çekiyor ümmet

eyer vurmak zor mu geliyor bu çağda müslüman atına
ki şeker hastası olup boş veriyoruz teravih gibi düşünmekten
yetim sözü aksa şadırvanlarından mescid-i aksa'nın
kimseler korkmaz orada çocukların büyüme seslerinden

şöylemesine yekinsek toz duman yıldızlı sarayın avlusundan
mübah bıyıklar bursak bakarsınız bir peri suret görünür
kavrulmuş mavileri sürsek gözlerimizin altına
kalkıp gitsek kudüs üstü tozlar almağa
ya da kalbimizi kırbaçlamaya.

Rıdvan YILDIZ

UZAKLARA HAZIR BİR YÜZ

suyun tarlaya götürdüğü özgürlüğün bir parçasıyım
sessiz bir çığlığın gölgesi
sözcüklerin biçimini alıyorum çünkü
şaraplar ayaklarıma indi kalbim hâlâ susuz

sizinle yalnız oturacağım sofralar
göze çarpmanın ne anlamı var
pantolonum bulut oluyor
başkentle kralın arasına girip
güneş kırılmaz buzun saldırganı

söylenmemiş sözler doğacak
parmakları kesilen rüzgar isyana bilmiyor
eli mahkum eğilmedi hiç
yosunlar arasında yürüdüğüm yol
van gogh gibi renklerin kederinden söküldüm
nerede kaldıysa içinde büyüdüğüm rüya

bedensiz bir toprağın ne önemi var
yüksek sesle konuşmak hakikat değil
bazı günler uçurumlar biçer
yürümek de bir danstır, hakkım yok mu buna
şarkıyı anlıyorum uzaklara hazır bir yüzüm var

Yavuz DİNÇ

GECE VE YOL

ey yolcu
 zaman akar
 otur ve seyret anı
 güneş grubunu toplar
 bak işte yine sahne kapanır
 yolun bilmem kaçınıcı perdesi
 arafta kurulmuş hayatın sahnesi
 atılır ilk adımı yeniden bir doğuşun
 vuslatı olmuştu ân'a ait bütün zıtlıkların
 insan ve aleme dair ne varsa o ân'da
 aşka dair yeni başlangıçlar sahnede
 enstrümanları farklılaşmış bir fon
 rüzgârın uğultusu kulaklarında
 cır cır böceklerin orkestrası
 vokalist olur kurbağalar
 sessizliğin senfonisine
 bir gün batımında
 yürü ve dinle

gece ve ben
 gece içinde bir yol
 gecenin içinde yolcu
 karanlık içinde yol almak
 gecenin derinliklerine doğru
 gecenin içinde yolda anı aramak
 baş kahramanı ol ardışık hikâyelerin
 yolda yolcu olmak gecenin lahzâlarında
 bırak yolcu tüm benliğini yolun sükunetine
 bırak tüm benliğini sarsın yolda ne varsa
 günahlarla yolda hesaplaşmanın yolu
 o an yolda irfanın eşiğinde olmak
 o yolcu olmak gecenin içinde
 tövbekar olmak bu yolda
 bu yolun garip yolcusu
 gecenin yolcusu
 sen ve ben

Bengül ALKAN

TAVİZ

Telefonuna gelen mesaj uyarı sesiyle gecenin bir yarısı korku ve telaşla sıçrayarak uyandı derin uykusundan yaşlı adam. Bu saatte gelen mesaj pek hayra alamet değildi diye düşündüğünden titreyerek endişe ve merakla uzandı telefona. Küçük kızındandı mesaj: “Öğlen olmadan geliriz. Evi derleyip toparlayın, eksikleri tamamlayın.” yazmıştı. Özel isteklerini içeren sipariş listesini de eklemeyi ihmal etmemişti not halinde. Her zaman böyle yapardı Gamze. Talimatlar yağdırırdı anne ve babasına uzaktan uzağa da olsa. Bu hallerine alışkındı kızının aslında. Ama yine de zamansız ve saygısızca yazılmış bu mesaj, babanın öfkelenmesine, uykusunun kaçmasına sebep olmuştu.

Bir hışımla kalktı yatağından ve yarı uykulu halde mutfığa attı kendisini. Bir sigara yaktı sakinleşmek için ama nafile. Birini söndürmeden üstüne diğerini yakarken düşünmekten alıkoyamıyordu kendisini Murat Bey. Kızı çocuk değildi. Otuz beş yaşında, evli ve iki çocuk annesi kocaman kadındı. Ağabeyi ve ablasından çok farklı bir karaktere sahipti. Şımarık, hadsiz, saygısız ve egoistti. Herkesi hakir gören hal ve tavırlarıyla oldukça iticiydi aslında. Yıllarca kendisi için yapılanları görmezlikten gelen enteresan kişiliğinin oluşmasında hep kendisini suçlu hissedirdi babası. Zamanında vermiş olduğu tavizler ve istediği her şeyi yapmış olmanın bedelini ödüyordu işte yaşlı adam. Bütün bunlara sebep kendisini görüyor, -belki de gerçekten kendisiydi- içi bir türlü rahat etmiyordu. Öyle olmasa gecenin bir yarısı böyle hiç de acılığı olmayan talimat dolu mesajı atma cüreti gösterebilir miydi? O sırada gürültüden uyanan eşi mutfak kapısında göründü. Uykulu gözlerle söylenerek:

“Ne oldu yine de uykun kaçtı?”

Gelen mesajı okudu adam ve eşi:

“Ne var bunda, erkenden kalkarız. Sen eksikleri alırsın, ben de etrafı toplarım olur biter. Dert ettiğin şeye bak ya. Kalk haydi kalk yatalım.” dedi.

Bir sigara daha yakan adam, hırsını alırcasına derin derin çekti içine dumanı. Eşine:

“Yat sen, gelirim ben.” dedi.

Her zaman olduğu gibi bu gece de kızının tarafındaydı eşi. Yine münasebetsiz davranışlarını hoşgörür ile karşılamıştı. Bu tavrına alışkın olduğundan umursamadı eşinin söylediklerini ve az sonra kalkıp yatağına yattı.

Eşinin her sabah olduğu gibi bu sabah da kulaklarına

eziyet edişiyile uyandı. Ne de çabuk gün doğdu diye düşündü.

“Yahu kalksana be adam çocuklar geldi.” diyerek kalktı yataktan eşi.

Yaşlı adam ise yorganı başına kadar çekip:

“Yok, yanılmışım. Bu evde gün ayıyordu.”

Salondan gelen konuşmalara kulak kabarttı.

“Canım hoş geldiniz.”

“Kapı neden bu kadar geç açıldı ki? Yok, yani müsait değilseniz hiç girmeyelim biz.”

“Kızım o nasıl söz? Babanı uyandırmaya çalışıyordum.”

Kızı, yüzünde manidar bir gülüşle:

“Uyanamadı mı beyefendi, çok mu yorgun? Çok mu çalışıyor yoksa?”

Deyince:

“O ne demek öyle Gamze şimdi? Gelir gelmez tatsızlık çıkmasın aman diyeyim kızım sus.”

“Ben mi çıkarıyorum tatsızlıkları yoksa kocan mı?”

Şahit olduğu bu konuşma, Murat Beyin canını iyiden iyiye sıkıyordu. Yine de umursamaz göründü. Yüzüne acı bir gülümseme musallat olmuştu. Gözlerini sımsıkı kapatıp olanları unutmaya çalışırken küçücük bir elin saçlarında gezinmesiyle irkilip yüzünü elden tarafa döndü. El torununa aitti. Mutluluk yayıldı adamın yüzüne birden.

“Dedeciğim uyan artık, bak biz geldik.”

“Hoş geldiniz yavrum, gel gir koynuma. Sarıl baka-yım dedeye. Özledin mi yavrum dedeyi?”

“Çok özledim dedeciğim. Ama annem sana getirmiyor ki beni.” dedi çocuklara has bir öfkeyle.

“Vay mendeburlar vay. Sorarım ben onlara. Sen hiç üzülme emi kuzum benim. Benim paşam ne derse o olacak.”

“Dede bir de annem dedi ki..”

Birden ağzını küçük parmakları sımsıkı sardı. Sanki bir suç işleyip ardından da yakalanmış gibi bakıyordu.

“Söyle canım, ne dedi annen? Kimseye söylemem, sırrımız olur.”

Çocuk birden:

“Annem senin bir sevgilin olduğunu söyledi dede.”

Şok olmuştu yaşlı adam.

“Yok yahu! Bak sen şu annene.”

Şaşkınlığını belli etmemek adına gülümsüyordu bir

yandan da torunu ısrarla:

“Peki, söylesene dedeciğim var mı sevgilin?”

Göbeğini tuta tuta kahkahalar attı yaşlı adam ve defalarca öpüp kucakladı torununu.

“Evet, var. Sen varsın.”

Gözlerini şaşkınlıkla açan çocuk:

“Ama dede, biz sevgili olamayız ki. İkimiz de erkeğiz. Sen kız olsaydın o zaman olurduk bak.”

Kahkahaları durmak bilmiyordu yaşlı adamın. Gözünden yaş gelene kadar doyasıya güldü. Çok iyi gelmişti bu konuşma Murat Bey’e.

“Haydi yavrum, sen içeriye git şimdi. Bak bakalım kahvaltı ne durumda. Ben de geliyorum hemen.”

Koşarak uzaklaşan torunun:

“Dedemi uyandırdım, geliyor şimdi.” Sözleriyle gülümsedi tekrardan yaşlı adam.

Mutfığa girdiğinde kahvaltı masasında oturur buldu kızı ve damadını.

“Oh nihayet yüzünü gördük.” dedi hırsla Gamze.

Bu sataşmaya aldırış etmeden:

“Merhaba baba!” deyip kayınpederinin elini öpen damada karşılık kızı hiç orali olmamıştı. Masaya göz gezdirmekle meşguldü.

“Bu nasıl kahvaltı yaa? Bir de haber verdik. Habersiz gelsek aç kalacağız demek ki. Bak benim sevdiğim peynir bile yok, alınmamış.”

Bu siteme dayanamayan yaşlı adam:

“Gelirken alsaydınız ya!” demek zorunda kalmıştı.

Eşi hemen araya girip:

“Olur mu hiç öyle şey Murat? Onlar misafir, git de al marketten.”

Çıkıp gitti adam. Peynirle geri döndüğünde kızının bu defa annesine:

“Nasıl ev hanımısın sen? Çay berbat, yumurtalar istediğim gibi pişmemiş.” dediğini duydu.

O sırada damat:

“Hayatım sakin ol lütfen.” dedi.

Hiçbir tepki vermeksizin olayları takip eden yaşlı adam, çocukluğunu hatırladı birden kızının. Hep mi böyleydi yoksa sonradan mı huysuz, geçimsiz olmuştu? Ağabeyi ile didişir, ablasını sever gibi görünse de aslında madden manen kullanırdı. Fark eden bir şey yoktu, yıllarca daha da artan bir alışkanlıklar dizisiydi. Emreden, yöneten, hep isteyen ama hiç vermeyen kişiliği iyice kabuk bağlamıştı bile. Herkes etrafında hizmetkârdı işte. O sırada ablasını arayıp para istemeyi ihmal etmemesi acı acı güldürdü Murat beyi. Bakalım sırada ne var derken kız, babasına sataşmakta gecikmedi.

“Neden yemiyorsun? Aklın nerde?”

Adam sakince:

“Ne demek o kızım?”

“Niye, herkesin bilmeye hakkı yok mu?”

“Ne saçmalıyorsun sen Gamze?”

“Yazık yaa! Ne safsın sen anne.” dedi alay ederek.

“Ne oluyor?” diye merakla soran anneye:

“Kocanın sevgilisi var anneciğim.”

“Ne diyor bu kız Murat Bey?”

“Kızına sor! Ben bir şey bilmiyorum.”

Sinirden kitlenmişti adam. Kendisini zor tutuyor, sadece torununun varlığı onu sakin olmaya mahkûm ediyordu.

“Hayırlı olsun o zaman.”

Diyen eşi gürlütülü bir kahkaha attı. Murat beyi iyi tanırdı. Kızı yine kafasında kurduğu senaryolara inanmıştı anlaşılan.

Birden çok sert bir ses tonuyla kızını azarladı yaşlı adam:

“Edepsiz ve hadsiz sözler sarf ettiğin adam senin baban. Unuttuysan hatırlatayım!”

“Sen benim hiçbir şeyim değilsin!”

Yanıtına sadece “Öyle mi?” demekle yetinen adam yıkılmıştı. Kızı iğnelerini batırmaya devam ediyordu.

“Ya sen bizim için ne yaptın ki? Ahkâm kesmek kolay. Ne zaman yanımda oldun da şimdi hesap soruyorsun? Yok ben babanım da, falan da filan.”

Gözü hiçbir şeyi görmüyor ağzına geleni sıralıyordu. Tek bir amacı vardı. O da babasını alt etmek. Sinirden kıpkırmızı kesilen adam zorlukla çıkan sesiyle “Nankör!” diye defalarca söylemekten kendini alamamıştı.

“Şimdi otur, düşün sana neleri feda ettiğimi. Ben anlatırsam bitmez.” dedi.

Hazin ve dramatik bir andı. Yüreği bu tarz konuşmaları kaldıramayacak haldeydi artık. Ömrünün son demlerinde göz bebeği gibi koruyup kollayan bir babanın yapabileceklerinden çok fazlasını yapmış olmanın vicdani rahatlığı içinde:

“Edep ve terbiyeni takınmadığın sürece, aklın başına gelene kadar bu eve sakın bir daha gelmeyesin. Allah sana akıl fikir versin. O ana kadar benim için yoksun.”

Gözyaşlarına hâkim olamayan yaşlı adam damadına döndü ve:

“Bunu hemen bir kliniğe yatırın!” deyip hışımla sokak kapısına koşup arkasından da sertçe kapattı.

Kendisini sokağa attığında derin derin soludu.

Aklında onlarca soru işareti, yokuş aşağı yürüyemeye başladı. Ömrünün son deminde başına gelen bu olay ruhunu boğuyordu ister istemez. Nerede hata yapmıştı? Bu cezayı hak etmiş miydi?

Dolaştı sokakları başı eğik. Üşümüştü. Köşedeki kahvehaneden içeriye attı kendisini. En arkada bulunan masalardan birine geçip oturdu. Demli, sıcak bir çay söyledi.

Filiz Kalkışım ÇOLAK

HUYSUZ KIZILLAR

yaralıydı içliydi vakit dünden
kor kor okyanuslarca
içine akan uslanışlarımda kanatlanın soluğuydu
candan ayrılışların

ah saçları saçları küçük kızın saçları
gün akislerinin nergis okşanan koynunda
güneşlenişiydi harenleşiydi çiylenişlerin

göğümde şeffaf mı şeffaf nuru gelinciklerimi kanatan
akdiydi yansıyışların
gülücükleri bahtımın delinen gamzelerinde
kıkır kıkır kaynayan gözesiydi mağrurluğumun

deryalarımın çalınan narında yüzen sarhoşluğuydu dallarımın
kimsesizliğimin kucağında
el değmemiş ırmaklarca çağlayan sessizliğıydi yüreğimin

ah küçük kız
parmakları pembe kaburgalarımın dışarı fırlayan
her gün usanmadan gönül bahçemin güllerimi aşırın
ah minik fırfırlı elbisesine yandığım
kokusu lavanta sağımını kışkıandıran
yağmur taneciğı
uç tomurcuk ah

içine eğilen başımda sahici ateş
ayın sinelerinden tadıma damlayan şerbet
yakamozlarımın kirpiklerinde titreyen
ah şuramda için için bir avuç özlemlı kız

İsmail OKUTAN

ÜZGÜN KUŞLAR

neden gece asılır göğe her gece
neden duruşu üzgündür kuşların
feda ettim hayatımı yalnızca aydınlığa
ancak dağlar bastı beni bağrına
bense ormanın kalbine sığındım

bağırdım gece boyunca bağrımı açarak deli rüzgâra
yankılanan ses gibi sallandım boşlukta
ağacın dibine düşen yaprak oldum
dibini aydınlatmayan mum gibi eridim
ve bir ağacın kovuğunda saklandım
neden üzgün kuşlardan başka duyan olmadı
karnımı doyuran olmadı güvercinlerden başka
kimseyle değil bir ağaçla konuştum ben

feda ettim hayatımı yalnızca ferda ferda aydınlığa
inançla ve inatla ve aşkla direndim
direndim hayatım boyunca
çağdaş tanrılara ve sanrılara direndim yürüyerek ışığa
gece ıslığı çaldı içimde karanlığa

ben ormana, dağa ve sana sığındım
denize vurgun bir sevda ile koştum
koştum hasretle aşkın evine doğru
ayaklarıma indi bitimsiz derman
imbat aldı beni kanadına
bütün kadim duygular bağlandı kalbime

içime açıldı bir hicran yarası
açıldım pupa yelken okyanuslara
kalbimi açtım kadim sırlara
elime batsa da gülün dikenini
acıtsa da canımı kanım akmaz
hüzün çiçekleri açar gözyaşımda
neden üzgün kuşlar öter suların başında

Zekeriya ÇAKABEY

YALNIZLIĞA DÜŞEN CEMRE

iplik iplik dağılırken bulutlar
kar kor olur sevdam gibi
yakar
kavrulurum yalnızlığımı
güz yapraklarına döner umutlarım

kuş cıvıltıları eşliğinde
uçarım kelebeklerle
sarı sıcak uçururken rüzgârla
mevsim olur ömrüm
havaya düştüğünü anlarım cemre'nin

balıklar boy verir karanlığa
görünmekten korkar su yılanı
kaplumbağalar çocuklardan ürker
bir kıpırdanma var sulara
kurbağalar toplanmışlar kuytuda
yoksa suya da mı düştü cemre

kendi kendine kabarmaya başlar toprak
belli ki köstebek fırladı yerinden
bölgeyi keşfe çıkmış karıncalar
tomurcukları koklarken arılar
kışı nasıl geçirmişse tüm nebat
ve toprakta yatan canlılar
anladım cemre'dendir bu patırtılar

bahar geçti, yaz geçti
kapıya dayandı güz
okullarda çocuk sesleri
sevinçler
çığlıklar
fırtınalar

baharı unutmuş mu çiçekler
bütün renklere boyamışlar saçlarını
bir leylek düşürmüş olmalı
yalnızlığa düşen'ler için
cemre'nin hikâyelerini

Yaren KAYIP

NAKAVT

beynimde gong sesleri
saymadım
yuttuğum kaçınıcı yumru
kekremsi bir zehir
öptüğüm her yara açık
ayak sürüdüm ölüme
o yüzden ellerim ebruli
bıraksam toprağa öylece
dişli kırmış kalbimin
saçılır bilyeleri

yüzümü yere çaldım
kırdı bütün kokular
gelincikleri avuçladım
bir gong sesi daha
annemin ağıdı uzun
gök gözükmüyor
gözüm karardı birden

adımda kopuyor son tufan
bir ıslık mesafesi yalpalıyorum
ebabil değilim haşa
başımıçarptım arşa
yarıldı kaşım
her kroşe sağlam
yaşamak art arda
ölüm sağlı sollu
tanrım nasıl kaçayım

Aras ALTUNBEY

KALBIN ÇÜRÜKSÜ

başka yolu yok
yavruağzı kalbi çürütmenin
kara mizah birkaç elma avuçlarında
gergedanın suda boynuz büyüğü
leylak yaz kağıtlarında

balıklar
yalnız suda kalınca
aksi çırpınır yıldız kafesi
ay hırpani bakışla

yalnız
bize kalan üç ağacın meyvedeki sapı
açık yara
ve kan bulanık gökyüzüdür
deniz çizdiği

yok sönüktür ancak bu tarihte kalem
yakıldı mısra tarlaları
oyun masasında
kalan ordu
saman rengi nelere gebe

Xuraman HÜSEYN

YORGUN AĞAÇLAR VE GECE

I.

ağaçların yorulmağını
saralıb yerə düşən yarpaqlar daha yaxşı bilir
bu payız günlərində
yarpaqlar tərək edir ağacları
yarpaqlar
siz də müvəqqətsiniz ağacların həyatında
sevgi kimi əbədi deyilsiniz
onlar sizi dünyaya gətirir
bəsləyir böyüdü
soyuğa dözə bilmirsiniz
neyləyəsiz
gedin, gedin
yaz gələndə gələrsiniz
ağaclar yenə dünyaya gətirəcək
böyüdəcək sizi
ağaclar
soyuqda, istidə
nazınızla oynayarlar
həmişə sevərlər sizi
ata, ana övladını sevən kimi

II.

gecə yarısı
şəhərin yuxulu gözləri süzülür
şərab kimi
səhərə sarı
birazdan
gecə öz libasını soyunacaq
adamlar gecəni çılpacaq görmək üçün
yuxudan oyanacaq

Heybet AKDOĞAN

YANARDAĞLARIN USULLUĞUYLA UYUDU ÖMRÜM

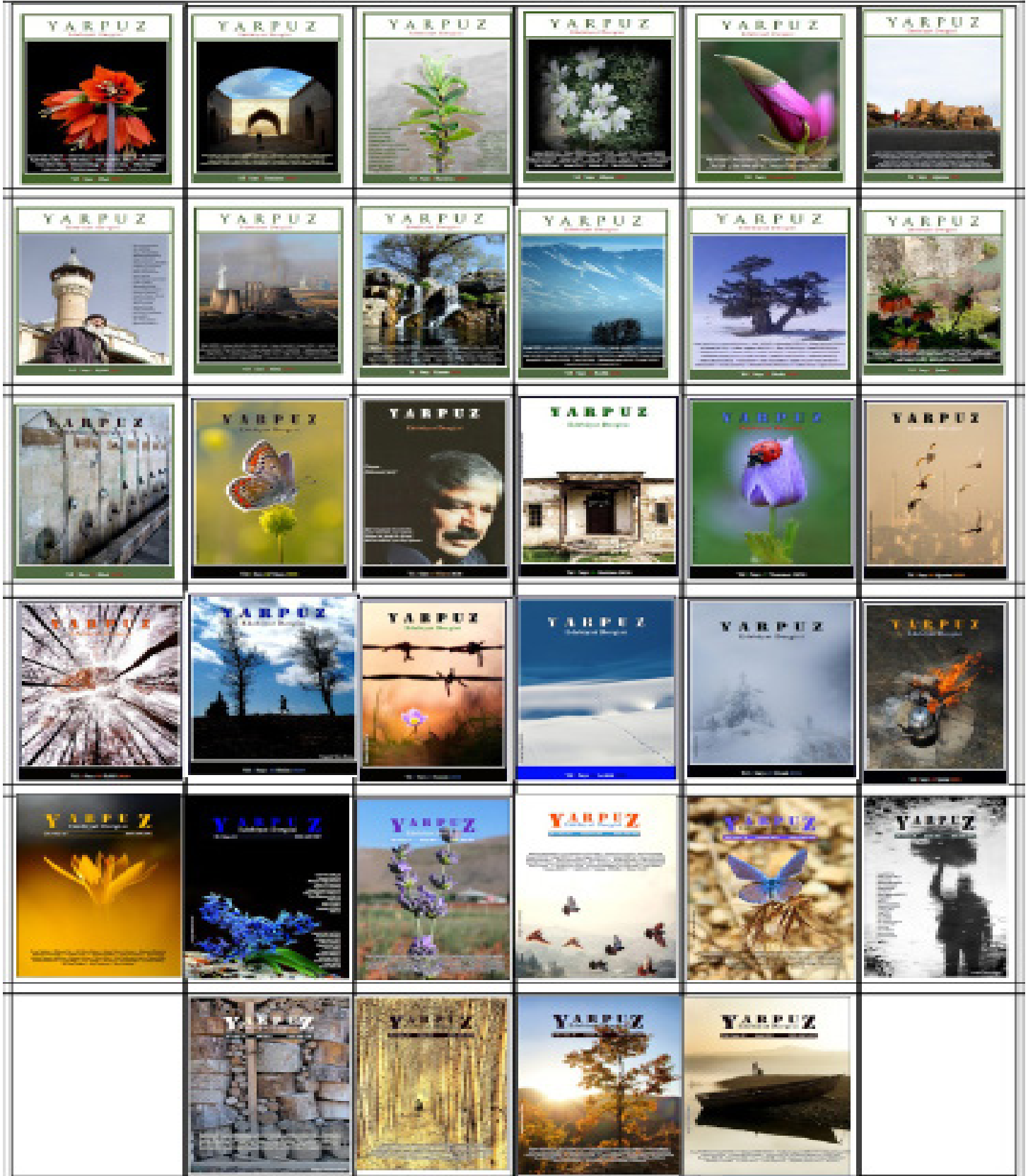
bir giz doluydu yaşadıklarım
arsız gülüşleri mutluluk sanarak
ötesi berisi olmayan
vebalı günlerimdi geçip giden
inancım acıyordu
yazık sana diyordu
menziline göremediğim bir ses
şimdi kulaklarımda asırma müjde olan

şafağı doğmayacak rüyalar kurbanıydım
yanardağların usulluğuyla uyudu ömrüm
masallar efsaneler ülkesinde aldandı benliğim
hiçliğin boşluğunda sallanırken
varışı kaçınılmaz
mahşeri bir vahaydı düştüğüm yer
ummanlar kadar gözyaşarımla
siyah bir aynada
kandil yakamozuymuş kalbim
sarhoş bakarken yıllar yılı dünyaya
göğsümde solmuş ayın rengi
karanlık gecelerin kahrında kaybetmişim
seher vakitlerini

topraktan damıtılmış
bir damla su olan özüm
ben üşüdüm
sen ayaz tuttun
cemresiz geçen bir ömürle
toktağan oldu kandıklarım

Dergimizin geçmiş Sayılarını İndirip,okuyabilir,arşivleyebilirsiniz.

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Y A R P U Z
Edebiyat Dergisi

YOLCULUK

İsyanın aşk bahçesinde büyüyen çocuklardık
Ne o bahçeler yeşil, ne bizler çocuk kaldık

Bir çıkarla kayboldu en anlamlı isyanlar
Bir kütükte soy buldu yolları yok sayanlar

Direnışin tahtında şehadet başı çekti
O efsunkar halvette hakikat düşü çekti

Hülyasında yoğrulduk yumak yumak zamanın
Fırınlarında piştik özde yanan imanın

Ne varsa yüz çevirdik sevdamız ne cennetti
Ne köşktü ne saraydı ne devlet ne servetti

Hep bir mana aradık şöyle bakıp cihana
Ulaşmak mümkün müydü mabut yahut insana

Başı dik yol almaktı binip giderken sala
Kul olup o kapıya kül olduysak ne âlâ
Ram olup has bahçeye gül olduysak ne âlâ
Bir aşkla tutuşup da çöl olduysak ne âlâ
Başı dik yol alıp da binip giderken sala.

Selim ERDOĞAN